

vilde have været klarere, hvis de ærede Forslagsstillere havde foreslaaet, at § 3, 3die og 4de Stykke, skulde udgaa, thi det er i Virkeligheden det, deres Forslag betyder. De kunde lige saa godt have foreslaaet, at disse to Bestemmelser udgaa, thi disse faar ingen Betydning, naar de enkelte Foreninger kan dispensere fra dem, som de vil.

Der klages over, at man ved saadanne Bestemmelser gaar Landboforeningernes Selvstyre for nær. Det kan jeg ikke erkende. Der er i Husdyrloven, som i alle de Love, der omhandler Tilskud fra Statskassen, fastsat visse Regler — i Husdyrloven en Mængde —, som maa følges, hvis Statstilskud skal kunne opnaas. De Bestemmelser, man her ønsker at faa ophævet, er kun et Led i denne Kæde af Regler. Jeg kan derfor ikke erkende, at det er et Brud paa Landboforeningernes Selvstyre at fastholde disse Regler. Lovgivningsmagten maa dog have Ret til, naar den yder Tilskud til visse Formaal, at fastsætte Regler for Opnaaelsen af Tilskuddet. Det er kun det, der er sket her, og efter min Mening er Reglerne gode, jeg ønsker ikke at faa dem ophævet. Jeg glædede mig over de Udtalelser, som kom fra den højtærede Landbrugsminister, idet ogsaa han afgjort tog Afstand fra det her foreslaaede og ønskede, at disse Regler skulde opretholdes.

Jeg glædede mig over de Oplysninger, Landbrugsministeren gav, thi det fremgik deraf, at den ærede Ordførers Paastand ikke holder Stik. Den ærede Ordfører paastod, at Landbrugsministeren havde pure afslaaet alle Andragender om Dispensation fra Regelen. Det er ikke rigtigt, det viser sig endog, at i Flertallet af Tilfældene har Landbrugsministeren imødekommet Landboforeningernes Ønske, naar de tre Faktorer, som Landbrugsministeren nævnedes, var enige om at anbefale Andragendet. Jeg finder, at Landbrugsministeren i dette Tilfælde har handlet fuldstændig korrekt, der er ikke noget at bebrejde ham, han er optraadt endog meget velvilligt overfor Foreningerne.

Den ærede Ordfører udtalte, da han forelagde Lovforslaget, følgende: „I det Folketingsudvalg, der i Samlingen 1911—12 behandlede det paagældende Lovforslag, var adskillige Medlemmer paa det rene med, at denne Bestemmelse navnlig for vore Landboforeninger vilde være meget hemmende og i det hele virke ret uheldigt, og Erfaringerne har bekræftet dette“. Hvad er det for Erfaringer, det ærede

Medlem har gjort, der har bekræftet dette? Det kunde jeg ønske at vide noget om. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem sidder inde med saadanne Erfaringer, i alt Fald ikke fra Landet som Helhed. Det viser sig, at Bestemmelserne hidtil ikke har virket uheldigt eller hemmende for vore Dyrskuer. Bestemmelsen om, at Tyre skal møde med Regnskab for Moderdyrenes Mælkeydelse, er traadt i Kraft i 1914, og Virkningen deraf maatte naturligt i det første Aar være størst, men af de Oplysninger, som foreligger fra Statsdyrskuekommissionen om vore Landboforeningers Dyrskuer, fremgaar det, at Antallet af fremstillede Dyr ikke er gaaet nævneværdigt ned, og at Kvaliteten er blevet bedre. I alt Fald er Procenten af præmierede Tyre steget. I 1913 havde 103 Landboforeninger gennemsnitlig 31,6 og i 1914 havde 95 Foreninger gennemsnitlig 33 pCt. præmierede Tyre. Nu var der enkelte Landboforeninger, som afholdt deres Dyrskuer i 1914, før Regelen var traadt i Kraft. Hvis man tager de tilbageværende, dem, som var kommet ind under Regelen, bliver der 71 tilbage, og af disse 71 Foreninger var der i 1913 i Gennemsnit fremstillet 46 Tyre og i 1914 43,6 i Gennemsnit. Man vil se, at den Nedgang her er saa ringe, at den ikke er værd at tale om. Nu vil jeg gerne tro, at naar vi skal til at virke paa Køerne, vil Nedgangen til at begynde med blive noget stærkere.

Min Opfattelse er, at naar man skal bestemme et Dyr som Avlsdyr, er det ikke nok at bedømme dets Bygning, det er kun en halv Bedømmelse og neppe nok en halv Bedømmelse, for saa vidt som det er en Malkeko; hvis man skal have en hel Bedømmelse og ikke nøjes med en halv Bedømmelse, maa man have en Bedømmelse baade af Bygning og af Ydelse, og det har man da ogsaa været klar over indenfor Landboforeningerne. Navnlig de ledende Mænd indenfor Landboforeningerne har været klare over dette Forhold. Man har ogsaa været klar over dette ved vore Ungskuer, som i væsentlig Grad er Salgsskuer, idet man, inden Bestemmelsen traadte i Kraft, paa Ungskuerne var naaet til, at indtil 80 pCt. af de fremstillede Tyre mødte med Regnskab for Ophavsmødrenes Ydelse. Og hvorfor? Simpeltthen fordi Ungskuerne i væsentlig Grad er Salgsskuer, og der er ikke ret mange nu om Stunder, som bryder sig om at købe en Tyr til Avl, uden at kunne faa Regnskab for Ophavsmødrenes Ydelse. Uden dette Regnskab er Avlsværdien af ved-